S clavul

Christoph Von Schmid

Colecţia Cărţilor l&are
Cbitura Hîttle lamti

S clavul

 Primul tipar în limba română - Noiembrie, 2003 Publicată de editura Hîttle Hamb, Suceava
Autor:
Traducerea:
Editarea:
Tehnoredactarea:
Coperta:
Christoph Von Schmid Loredana Hluşcu Loredana Hluşcu Liviu Bursuc Laura Faracaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VON SCHMID, CHRISTOPH
Sclavul / Christoph Von Schmid ; trad.: Loredana Hluşcu. - Suceava : Little Lamb, 2003 ISBN 973-86336-9-9
I. Hluşcu, Loredana (trad.) 821.111-32=135.1
face parte din

Colecţia Cărţtlor Itae

a editurii

Htttie Hamfc

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul 0744544579,

prin e-mail la
littlelambromania@yahoo.com
sau scrieţi-ne pe adresa:
Editura Little Lamb
CP. 42, O.P. 6 Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Vă împărtăşim cu plăcere încă o povestire clasică pentru copii a autorului Christoph Von Schmid. *Sclavul* este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a îndurat o experienţă traumatică. Luat sclav într-o ţară străină, experienţele lui ne demonstrează că Dumnezeu îngăduie anumite nenorociri în viaţa copiilor Săi, dar nu fără un scop benefic lor. Sperăm că această carte vă va inspira şi vă va provoca, dragi tineri, ca şi alţii să vadă în voi caracterul unui creştin adevărat.

„Lui Anselmo nu-i era frică, ci înainta cu arma lui de foc" - pag. 24

CAPITOLUL I

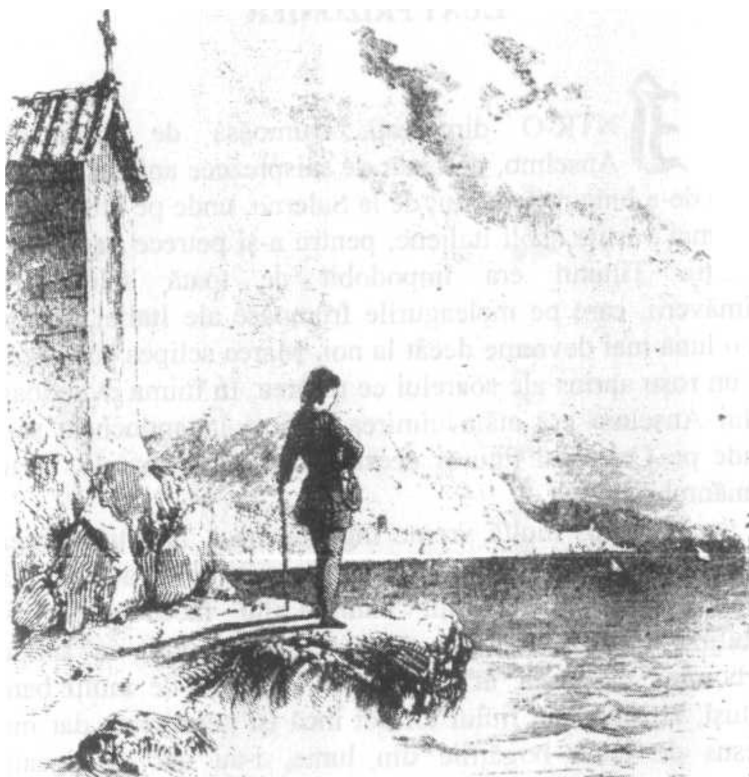
LUAT PRIZONIER

NTR-0 dimineaţă frumoasă de primăvară, Anselmo, un tânăr de şaisprezece ani, se întorcea acasă de-a lungul ţărmului, de la Salerno, unde pe atunci erau cele mai vestite şcoli italiene, pentru a-şi petrece vacanţa cu părinţii. Ţinutul era împodobit de toată splendoarea primăverii, care pe meleagurile frumoase ale Italiei, soseşte cu o lună mai devreme decât la noi. Marea sclipea sub razele de un roşu aprins ale soarelui ce răsărea. în inima evlavioasă a lui Anselmo era atâta uimirea încât a îngenuncheat să-L laude pe Creatorul tuturor acestor minunăţii: soarele, cerul, pământul şi marea.

A rămas multă vreme îngenuncheat, iar după aceea, s-a ridicat bucuros şi s-a grăbit pentru ca să-şi revadă cât mai curând preaiubiţii părinţi. Familia lui făcea parte din nobilime; dar averea lor mare a scăzut mult în timpul războiului, de aceea, acum nu mai avea aşa de mulţi bani. Totuşi, ei îi dădeau fiului lor cât încă îşi permiteau, dar mai presus de toate bogăţiile din lume, i-au dat o educaţie extraordinară. Din fragedă copilărie, l-au învăţat să-L caute şi să-L iubească pe Dumnezeu, să creadă în El şi numai în El să caute fericirea. I-au dat tânărului, care era foarte talentat, toate învăţăturile de care avea nevoie, chiar şi bunele maniere necesare

rangului său. L-au trimis la şcoală, făcând multe economii pentru ca el să poată trăi acolo ca un nobil. La rândul său, tânărul s-a abţinut de la orice lucru de care nu avea nevoie, ducea o viaţă cumpătată şi retrasă, şi nu lua parte la distracţiile costisitoare la care îl invitau colegii lui de

aceeaşi vârstă şi condiţie. Nu ascundea faptul că nu avea la fel de mulţi bani ca ei; şi, de fapt, era bucuros că avea o scuză atât de bună şi putea să acorde mai mult timp studiului. Şi

acum, căutând să-şi cruţe părinţii de la aceste cheltuieli, călătorea spre casă nu pe cal, nici cu trăsura, ci pe jos. Fiind un tânăr voinic şi energic, această drumeţie i se păru chiar încântătoare.

Drumul lui ducea printr-o pădurice deasă de dafin şi ocolea o stâncă. Când a cotit pe lângă stâncă, a observat

dintr-o dată o corabie ancorată; câţiva oameni cu pielea închisă la culoare, cu nişte haine neobişnuite şi ciudate, luau

apă de la un izvor ce ţâşnea din stâncă. Erau piraţi din Algiers! Abia l-au zărit pe tânărul lipsit de apărare că s-au şi năpustit asupra lui ca nişte tigri asupra unui miel. L-au apucat şi l-au dus cu forţa în corabie, l-au dezbrăcat de hainele lui şi l-au îmbrăcat cu o haină lungă şi aspră de sclav şi i-au pus o pălărie pe cap. I-au înlănţuit mâinile şi picioarele şi l-au dus printre ceilalţi prizonieri creştini pe care îi răpiseră pe mare sau pe uscat. Prizonierii l-au salutat pe noul venit cu voci pline de compătimire şi unii chiar izbucneau în plâns gândindu-se la suferinţa ce îi aştepta pe fiecare dintre ei.

Revenindu-şi după spaima care 1-a cuprins, Anselmo şi-a împreunat mâinile, încătuşate cum erau, şi a ridicat ochii spre cer. Era copleşit de teamă.

- O, Dumnezeule atotputernic şi plin de milă, se rugă cu voce tare, care ai creat cerurile şi pământul şi marea, Tu ai îngăduit să mi se întâmple această nenorocire. Revarsă harul Tău ca să pot trăi în supunere faţă de voia Ta, să trec nevătămat prin această încercare şi să rămân nepătat înaintea Ta! Mângâie-i Tu pe dragii mei părinţi şi pe fraţii mei! Vai, ei aşteaptă să mă întorc mâine seară. Vor veni cu frăţiorul şi surioara mea să mă întâmpine! O, ce îngrijoraţi vor fi când nu mă vor vedea şi nu vor afla ce mi s-a întâmplat. Poate nu vor afla nimic despre mine. Totuşi, eu mă încred în Tine, Tată din ceruri - Tu vei îngădui să ne întâlnim din nou, ne vei schimba tristeţea în bucurie încă o dată. Tu porţi de grijă celor ce se

încred în Tine - pot să se clatine stâncile şi munţii să cadă în mare, dar dragostea şi Cuvântul Tău vor rămâne în veci!

Ceilalţi prizonieri, din care cei mai mulţi erau italieni, au auzit şi au înţeles rugăciunea şi au fost profund impresionaţi de încrederea lui în Dumnezeu. Fără nici o reţinere faţă de tânărul evlavios, l-au întrebat cine era, de unde venea şi pe unde călătorise. Iar ei, la rândul lor, i-au povestit despre ei. Un tânăr avocat care îi cunoştea pe părinţii lui Anselmo, 1-a ascultat cu foarte mare atenţie. Acest tânăr care provenea dintr-o familie bună şi care era foarte învăţat -îşi terminase studiile cu mare greutate (pentru că rămăsese orfan şi foarte sărac) - tocmai se căsătorise şi, după cum îi povestea lui Anselmo cu ochii în lacrimi, îşi conducea mireasa la vasul ce avea să o ducă la noul ei cămin.

- Dar vai! zise el, în locul tandrei iubiri ce ne-ar fi unit pentru veşnicie, am parte de nefericirea să fiu legat în aceste lanţuri nenorocite!

Un tânăr marinar plângea pentru părinţii lui bătrâni şi neajutoraţi pe care îi sprijinise până atunci cu veniturile muncii sale grele şi periculoase.

- Ah! zise, probabil că de acum vom fi prada celor mai mari nevoi, foame şi îngrijorări.

Un pescar, care era puţin mai în vârstă, era cel mai îndurerat dintre toţi. Stătea tăcut şi gânditor în cel mai retras colţ al corăbiei, cu capul în mâini şi cu lacrimi curgându-i pe obraji. Era tatăl a cinci copilaşi şi era foarte copleşit de îngrijorare pentru viitorul lor şi al credincioasei lor mame. Anselmo s-a apropiat de el şi, plin de afecţiune, 1-a luat de mână, i-a amintit că Dumnezeu e sfânt, că toate lucrurile îngăduite de El sunt spre binele nostru şi că niciodată nu-şi va dezice Numele de „Tată al văduvelor şi al orfanilor". Deşi aflaţi într-o mâhnire adâncă, bietul om şi ceilalţi prizonieri îl ascultau plini de smerenie. înfăţişarea frumoasă a tânărului, înţelepciunea cuvintelor lui, bunătatea pe care o avea faţă de toţi şi bucuria pe care o simţea, deşi era încătuşat, i-a

îmbărbătat şi i-a încurajat încetul cu încetul pe toţi ceilalţi prizonieri. Bătrânul pescar s-a ridicat:

- Dumnezeul nostru cel bun, a strigat, ni 1-a trimis pe acest tânăr să ne dea mângâiere. Ca şi el, ne vom pune încrederea în Dumnezeu. Eu cred acum că Dumnezeu va transforma aceste lanţuri într-o binecuvântare.

Tânărul marinar a început să cânte „Imnul marinarului sicilian" vestit pentru melodia atât de lentă şi simplă; şi pentru că toţi prizonierii din corabie erau creştini, i s-au alăturat şi au ales în special acele cuvinte care le dădeau pace în mijlocul acelui necaz. Au cântat:

„O, Doamne din cer, Tu eşti sfânt şi slăvit, Dragoste din veşnicii, Sprijin celui nenorocit Şi izvor de bucurie, Iţi cerem ajutor!

O, Fiul lui Dumnezeu, Supus şi în suferinţă, Domnul păcii, te urmăm Şi la greu fii cu noi, te rugăm."

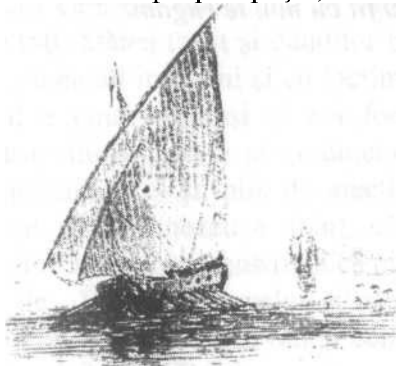

CAPITOLUL II

SCLAVUL

N timp ce vasul îşi continua călătoria, Anselmo privea cu ochii plini de tristeţe locurile natale, preaiubita Italie, îndepărtându-se din ce în ce mai mult. Dealurile şi munţii, bisericile şi castelele, se micşorau încetul cu încetul până ce au dispărut cu totul. Nu mai vedea acum decât cerul şi marea din jurul său.

Piraţii au navigat câteva zile sperând să întâlnească şi să prădeze corăbii creştine. N-au întâlnit nici una, ci dimpotrivă, într-o zi au observat, spre groaza lor, pânzele albe ale unui vas mare de război care îi urmărea. Prizonierii de bucurau în secret şi nutreau speranţa de a-şi recâştiga libertatea, dar piraţii îi sileau cu lovituri de bice să vâslească cât de repede puteau. Vasul de război s-a apropiat puţin, dar

înainta prea încet ca să-i depăşească. Se înnoptase şi au oftat

cu durere când şi-au văzut speranţele doborâte la pământ, în timp ce piraţii nu mai puteau de bucurie că au scăpat.

Spre dimineaţă, vasul de război nu se mai vedea. Anselmo, care credea că rugăciunea i-a fost deja ascultată, era foarte deznădăjduit şi nu-şi putu opri lacrimile să curgă. Dar în curând, şi-a venit în fire şi le-a zis celorlalţi prizonieri:

- Dumnezeu s-ar putea să nu răspundă imediat rugăciunii noastre, dar fiţi siguri că El nu ne va părăsi niciodată. Numai El ştie care e momentul potrivit: şi, credeţi-mă, va veni ceasul în care eu şi voi, care suntem prizonieri împreună, vom fi eliberaţi din mâinile răpitorilor noştri.

Nu trecuse nici o oră şi deja puteau să vadă marele oraş, Algiers, ridicându-se din mare în razele soarelui ce răsărea. Construit pe coasta unui deal şi având străzile ca nişte trepte, oraşul avea şiruri de case aşezate unul peste altul, într-o ordine perfectă. Iar moscheile turceşti cu bolţile strălucitoare, erau o urâciune pentru ochii evlaviosului Anselmo.

Când au ajuns în port, prizonierii au ieşit din corabie şi au fost duşi pe străzile înguste şi murdare ale oraşului, spre marea piaţă. Aici, au fost expuşi pentru a fi încercaţi şi vânduţi - la fel cum se face şi cu caii. Mai întâi, a venit o mulţime de oameni din cei mai de jos. Priveau fără milă la prizonierii creştini şi îi insultau, îşi băteau joc de ei râzând zgomotos şi adresându-le cele mai jignitoare vorbe pe care le puteau spune. încetul cu încetul, s-au adunat câţiva locuitori înstăriţi ai oraşului. Au trecut prin mijlocul rândurilor de prizonieri şi i-au cercetat cu privirea, aşa cum se uită oamenii când vor să cumpere un cal. în piaţă erau nişte pietre şi grinzi uriaşe pregătite ca să demonstreze puterea sclavilor. Turcii le-au poruncit să le ridice şi să le care de-a lungul străzii, apoi au început să negocieze preţul. S-au făcut câteva târguri. Avocatul şi tânărul marinar au fost vânduţi pentru sume mari de bani; dar au râs de Anselmo, care nu putea să ridice nici

una din acele pietre grele. Era considerat prea plăpând pentru munca de sclav şi cumpărătorii treceau pe lângă el dispreţuitor.
Deoparte, era un evreu bătrân şi privea cu o aparentă indiferenţă la vânzările care aveau loc. Era îmbrăcat în negru, avea o barbă albă ca zăpada şi purta o pălărie triunghiulară. Când au fost vânduţi toţi sclavii, cu excepţia lui Anselmo, a venit, s-a uitat la el şi, dând din cap, a cerut să-i arate mâinile şi a reproşat că nu sunt obişnuite cu munca deoarece erau albe.
- Dar presupun, spuse el în italiană, că ai învăţat ceva. Ce ştii să faci?
Anselmo s-a gândit că în astfel de împrejurare n-ar fi potrivit să-şi ascundă talentele dacă spera să-i fie mai bine. I-a spus că cel mai bine ştie să scrie în italiană şi în franceză.
- Hm, zise evreul, e ceva. Ce altceva mai ştii? Anselmo i-a răspuns că mai ştia latină şi greacă.
- Vai! spuse evreul, asta nu foloseşte la nimic turcilor; nu prea e nevoie de asemenea cunoştinţe. Nu te mai pricepi la nimic altceva?
Anselmo i-a spus că ştie să cânte cu alăuta.
- Păcat, zise evreul, că nu avem o alăută ca să te încercăm. Dar, la urma urmei, ai putea să ne cânţi cu vocea un cântec frumos.
Anselmo, care avea o voce încântătoare, precum şi un fel frumos de a cânta, s-a străduit să-1 mulţumească.
- Păi, zise evreul, nu e rău.
Mai mult, a vrut să dea trei bani de aur pentru Anselmo, dar, după multă târguiala, preţul a crescut la zece. Când vânzătorii au cerut mai mult şi nu vroiau să accepte zece galbeni, el a dat din umeri, s-a întors şi a pornit spre casă. Ei l-au chemat înapoi şi i l-au dat pe bietul prizonier cu zece galbeni. Anselmo s-a simţit jignit pentru că fusese vândut atât de ieftin în comparaţie cu ceilalţi sclavi, dar 1-a

consolat gândul că şi Iosif şi chiar Christos au fost vânduţi doar pentru câţiva bani.
- Totuşi, a spus el, vinderea lui Iosif a fost în cele din urmă calea prin care a fost binecuvântat el şi mulţi alţii, iar trădarea lui Christos a însemnat mântuirea lumii întregi. Probabil că, în planul lui Dumnezeu, şi vinderea mea va duce la un lucru bun.
Evreul, al cărui nume era Yussuf, era un negustor de sclavi, dar numai de o anumită categorie. Nu avea nimic de-a face cu sclavii supuşi la munci grele şi dure, ci avea iscusinţa de a găsi tineri promiţători, pricepuţi în meserii mai alese care presupun mai multă îndemânare şi talent. Obişnuia să-i cumpere totdeauna ieftin şi avea suficientă inteligenţă încât să-i vândă scump şi spera să facă la fel şi cu Anselmo.
- înfăţişarea plăcută a acestui tânăr, i-a spus el bibliotecarului când ajunse acasă, talentul pe care cred că-1 văd în ochii lui, purtarea lui aleasă, deşi e îmbrăcat în haine de sclav, dovedesc că e din neam nobil - toate acestea îmi dau speranţa că voi putea face din el un sfetnic sau un fel de paj într-o familie distinsă.
A vrut ca Anselmo să fie dus la un meşter de alăute şi i-a spus să şi-o aleagă pe cea mai frumoasă, şi care scoate sunetele cele mai plăcute şi totuşi să o cumpere cât mai ieftin.

Anselmo a adus acasă un instrument excelent şi Yussuf i-azis:
- Acum, cântă!
Anselmo a ales un paragraf dintr-un psalm pe care-1 ştia pe de rost:
„Pe malurile râurilor Babilonului,
şedeam jos şi plângeam,
când ne aduceam aminte de Sion.
în sălciile din ţinutul acela
ne atârnaserăm harpele.
Căci acolo, biruitorii noştri ne cereau cântări,
şi asupritorii noştri ne cereau bucurie, zicând:
«Cântaţi-ne câteva din cântările Sionului!» -
Cum să cântăm noi cântările Domnului
pe un pământ străin?
Dacă te voi uita, Ierusalime,
să-şi uite dreapta mea destoinicia ei!
Să mi se lipească limba de cerul gurii,
dacă nu-mi voi aduce aminte de tine,
dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!"
Yussuf a fost adânc mişcat şi avea lacrimi în ochi.
- O, ce frumos! spuse el, e foarte frumos - îţi atinge inima. Pentru că noi, evreii, încă trăim precum părinţii noştri sub stăpânirea babiloniană, departe de ţara noastră; da, suntem risipiţi pe tot pământul.
- O, zise Anselmo, dar toţi oamenii de pe pământ sunt locuitori într-o ţară străină; singura noastră ţară adevărată este în cer!
- Ai dreptate, ia spus Yussuf. Este adevărat, foarte adevărat. Cuvintele tale sunt foarte mişcătoare. Nu ştiam că ştii atât de bine cântecele noastre sfinte şi că pricepi atât de bine înţelesurile lor ascunse. Acum sunt de două ori mai mulţumit că te-am cumpărat. Din câte îmi dau seama, mai ştii

şi să cânţi foarte bine. Cu acestea te voi duce într-un loc bun şi, spuse pentru el în gând, îmi vei aduce un profit bun.
Oricum, nu se grăbea să-1 vândă. Aşa cum făcuse şi de alte ori, mai întâi, vroia să-1 înveţe datinile şi obiceiurile turcilor şi, mai ales, să-1 înveţe limba pentru a putea vorbi cu viitorul lui stăpân, să înţeleagă şi să-i execute ordinele. L-a învăţat limba şi a fost uimit de rapiditatea cu care progresa.
Cei care făceau doar negoţ cu Yussuf, îl considerau un om închis, care calcula totul, până la ultimul bănuţ. Dar el, de fapt, nu era deloc zgârcit, ci mai degrabă darnic şi milostiv. Se purta frumos cu Anselmo. îi dădea orez cu carne de miel, cu măsline şi curmale, şi, câteodată, carne

de raţă, asigurându-se că în toate acestea avea şi el de câştigat. îşi spunea: „Trebuie să am grijă ca băiatul să fie sănătos, altfel, nu va mai arăta bine." Camera pe care i-a dat-o lui Anselmo era una din cele mai bune din casă, dar totuşi era pentru sclavi. De aceea, era întunecată şi nu prea confortabilă. Tânărului îi era greu să locuiască în ea, fiind totdeauna obişnuit să aibă o cameră veselă, plăcută şi bine mobilată. Având un scris foarte frumos, i s-a cerut că copie foarte multe socoteli şi chitanţe şi regreta cu amar pierderea acestui timp pe care l-ar fi putut folosi învăţând la şcoală. Adesea era obligat să ajute toată ziua la încărcatul şi descărcatul mărfii ce trecea prin mâna negustorului evreu, lucru care era foarte obositor pentru el. Totuşi, a considerat că aceste încercări vin de la Dumnezeu şi era totdeauna vesel, ca un înger al Domnului.

CAPITOLUL III

STĂPÂNUL TURC

UPĂ un an, Yussuf a venit într-o zi la el zâmbind, frecându-şi mâinile de bucurie.

- Cred, îi zise lui Anselmo, că acum pot să te felicit. Ţi-am găsit un loc foarte bun. Sunt sigur că vei fi mulţumit acolo şi că ei te vor plăcea.

I-a dat haine frumoase, de nişte culori cu care-i stătea foarte bine, i-a cerul să-şi ia alăuta şi 1-a dus la o casă din oraş care arăta ca un palat. Un servitor a anunţat sosirea lor şi în scurt timp s-a întors şi i-a condus într-o cameră impresionantă.

Stăpânul casei, un turc arătos, cu o faţă închisă la culoare, îmbrăcat în costum tradiţional, stătea pe o canapea cusută cu gust, în faţa căreia era întins un covor colorat.

U^a^gi^i".

Servea cel mai bun ceai, în cel mai ales vas, pe o măsuţă frumoasă.

- Mi s-a spus că eşti un bun cântăreţ, îi zise turcul lui Anselmo, şi că ştii să cânţi bine cu alăuta. Te rog, cântă-mi şi mie.

- Nu ştiu să cânt în limba acestei ţări, spuse modest Anselmo. Nu ştiu să cânt decât în italiană.

- Foarte bine, spuse turcul, cântă ce ştii cel mai bine. Anselmo, care a fost strămutat de la clima blândă a Italiei la nisipurile fierbinţi ale Asiei şi care a cunoscut şi prizonieri din apropierea Polului Nord, cântă astfel:

„Dumnezeul atotputernic Pământul în mâna Lui are Şi vesteşte că din lume El iubeşte pe fiecare.

Deci, s-aducem laude Dintr-o inimă curată Celui care-mpărăţeşte Căci în El avem un Tată. Găseşti umbră sub palmier Când soarele e arzător Iar în ţinutul îngheţat Focul încălzeşte uşor."

Turcul 1-a ascultat cu mare atenţie, fumând din pipa lui cu plăcere şi aproba dând din cap, iar la sfârşit a exclamat:
- Bravo! E peste aşteptările mele şi sunt sigur că şi celelalte cunoştinţe ale tale despre care mi-a vorbit Yussuf sunt la fel de satisfăcătoare.
I-a pus multe întrebări şi era mulţumit de răspunsurile lui Anselmo.

- Foarte bine, a spus în cele din urmă. Te cred, sunt sigur că ai toate calităţile pe care le doresc.
S-a ridicat şi a mers într-o cameră alăturată a cărei uşă era întredeschisă şi l-au auzit vorbind cu cineva, dar n-au înţeles despre ce era vorba. După un scurt timp, s-a întors şi 1-a plătit pe Yussuf, care era încântat de reuşită, primind o sută de bani de aur. în timp ce îi număra suma, Yussuf aştepta mângâindu-şi barba. Apoi i-a pus cu o nemărginită bucurie în punga de piele pe care o aduse cu el.
- Măria ta, i-a spus turcului, vei fi mulţumit de acest târg, iar tu, Anselmo, sunt sigur că vei dovedi prin purtarea ta că valorezi atâţia bani. Cu bine! Dumnezeu Tatăl să fie cu tine!
Turcul în slujba căruia a intrat Anselmo se numea Achmed şi era un negustor înstărit, dar şi o căpetenie a oraşului. I-a spus lui Anselmo că îi va încredinţa corespondenţa din Italia şi Franţa şi alte câteva treburi din casă de care va trebui să se ocupe. Printre altele, trebuia să servească masa, şi pentru că era ora cinei, Achmed i-a cerut să aşeze masa, lucru pe care Anselmo 1-a făcut cu multă îndemânare şi rafinament.
La masă erau doar patru persoane - Achmed, soţia lui, Fatima, şi cei doi copii ai lor: un băiat de nouă ani şi o fată de şase ani. Stăpâna, care şi-a luat acum voalul ce-i acoperea faţa, era nemaipomenit de frumoasă; copiii, care păreau foarte bine crescuţi şi prietenoşi, l-au salutat cu căldură pe tânărul străin, privindu-1 curioşi.
Anselmo a servit masa cu sârguinţă şi cu uşurinţă, înţelegea orice semn şi adesea ştia dinainte orice dorinţă. La sfârşitul mesei, Achmed i-a spus că niciodată n-au fost serviţi atât de bine şi atât de repede.
Stăpâna îl auzise deja cântând din camera alăturată.
- Cânţi foarte frumos, i-a spus ea. Mi-ar plăcea să mai aud unul din frumoasele tale cântece.

Anselmo a luat alăuta şi, observând emoţionat dragostea acestor părinţi pentru copiii lor, a cântat dulce şi duios în italiană, cântecul următor:
„Când părinţii copiii îşi cresc
în dragoste şi frică, Atunci copiii îi cinstesc,
Doar voia lor aplică.
Domnul priveşte bucuros
nespus, Astfel pacea se revarsă
de sus.
El dă binecuvântare,
Iubeşte credincios, Aici jos nu e nimeni care

Iubeşte mai duios.
Dragostea părinţilor e un dar
venit Tot de la Cel care iubeşte
la infinit.
Mai mult poate să iubească
Decât orice părinte, Oamenii să Te slăvească
Mereu, Doamne sfinte.
Atunci toţi cei de pe pământ
care cântă Au, ca îngerii, o bucurie
sfântă"

Achmed şi soţia lui l-au ascultat cu plăcere, iar copiii erau foarte încântaţi.
- E un cântec frumos, a spus băieţelul. Ce păcat că nu înţelegem nici un cuvânt din el!
- Mi-ar plăcea să învăţ să cânt şi eu aşa, a spus fetiţa.
- Şi eu voi învăţa să te acompaniez cu alăuta, a adăugat fratele ei.
- Ah, zise surioara, cred că e foarte greu. E mai uşor cu vocea - deja ştiu să cânt puţin.
Şi cu vocea ei delicată şi dulce a început un cântec turcesc.
- Foarte bine, a strigat tatăl ei, Anselmo te va învăţa. Copiii erau încântaţi şi Anselmo le-a spus că-i va învăţa cu plăcere. Spre mulţumirea părinţilor, copiii s-au împrietenit repede cu el. Astfel, Anselmo a câştigat afecţiunea şi încrederea noilor stăpâni.

i

CAPITOLUL IV

LEUL

UPÂ câteva săptămâni, Achmed şi familia sa au plecat la ţară, luându-1 cu ei şi pe Anselmo. Proprietatea lor, care era foarte frumoasă, se afla departe, lângă munţi şi Achmed avea acolo o casă mare şi o grădină ca un paradis. Straturile bogate cu flori de toate culorile, o făceau foarte atrăgătoare, iar copacii erau încărcaţi cu portocale, rodii, smochine şi alte fructe delicioase. în spatele grădinii, se întindea o plantaţie de duzi, în care viermii de mătase, fără nici o grijă, îşi agăţau gogoşii de crengile copacilor ca pe nişte poame de aur. Vii crescute pe ulmi sau pe copaci asemănători, se întindeau de pe un copac pe altul, împodobindu-i cu cei mai bogaţi ciorchini, care păreau a fi chiar fructele acestor copaci. Mai departe, pe aceeaşi proprietate, era o livadă mare de măslini şi o mulţime de sclavi culegeau măslinele acestea din care se face cel mai bun ulei.
Seara, când căldura zile s-a mai domolit, Achmed, însoţit de cei doi copii, de soţia sa şi de Anselmo, au vizitat muncitorii. Soarele asfinţise şi sclavii istoviţi erau la masă, ceva mai departe de livadă. La distanţă de câţiva paşi, au aprins un foc la care şi-au gătit mâncarea, dar acum era doar o grămadă de jar care abia mai fumega. Achmed şi Fatima au mers mai departe să privească munţii a căror vârfuri semeţe, acoperite de cedri, încă se zăreau, chiar dacă valea era inundată de înserare. Copiii alergau pe câmpul verde -băieţelul urmărea o pasăre ce cânta dintr-un copac, iar fetiţa a găsit un tufiş în jurul căruia roiau o mulţime de gâze mult mai

frumoase şi mai strălucitoare decât licuricii şi care îi păreau copilei ca nişte diamante zburătoare. Dar dintr-o dată, a apărut dinspre munte un leu înspăimântător, cu o coamă zbârlită şi cu gura larg deschisă. Toţi au fugit spre casă îngroziţi şi albi ca varul, dar micuţa Almira, care nu putea să fugă prea repede, a rămas în urmă. Teribila fiară era foarte aproape de ea când Anselmo, stăpânindu-se, a smuls din foc o creangă care încă fumega şi a învârtit-o până când a început să lumineze din nou, apoi să scânteieze şi, în cele din urmă, să ardă cu putere. Anselmo a înaintat curajos, învârtind această roată de foc spre animalul înfiorător. Ştia că aceste animale se tem de foc. Leul s-a oprit, a rămas nemişcat, şi-a scuturat coama ameninţător, a scos un răget ce a răsunat în munţi ca un tunet, apoi, privindu-1 încă cu ochii roşii, s-a retras câţiva paşi. Fiara sălbatică a rămas nemişcată şi a scos un răget şi mai fioros. Era pregătită să sară, dar lui Anselmo nu-i era frică, ci înainta cu arma lui de foc. Leul a dat înapoi, s-a oprit a treia oară, dar, întorcându-se, a fugit înspre munţi şi a dispărut în noaptea tot mai neagră.
între timp, Almira a ajuns la mama ei, care se întoarse când a auzit plânsul plin de spaimă al copilei, dar înmărmurise de frică. Degeaba încerca să o ajute, de fapt nici nu avea cum, căci nu putea face nimic. Almira a leşinat în braţele mamei sale, care a strâns-o la pieptul ei şi i-a scăldat faţa palidă cu lacrimile ei. Tatăl s-a uitat plin de recunoştinţă spre cer şi 1-a îmbrăţişat pe Anselmo foarte emoţionat. Micul Aladin a mângâiat tandru obrazul surorii sale:
- Mulţumesc lui Dumnezeu, a zis el, că ai scăpat cu viaţă. Dacă n-ar fi fost Anselmo, leul te-ar fi mâncat şi aş fi murit de plâns! Părinţii l-au lăudat pe Anselmo pentru curajul lui, iar el era bucuros că a salvat viaţa acelei dragi copile. De-abia ajunse în micul lui dormitor că s-a şi pus pe genunchi şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că i-a dat curaj şi putere să salveze viaţa unui semen de-al său.

CAPITOLUL V RĂSPLATA OFERITĂ

ICIODATA în viaţa lui, Anselmo nu a mai dormit aşa de bine ca în noaptea aceea şi niciodată nu s-a trezit atât de vesel ca în dimineaţa următoare, ştiind că a făcut un lucru atât de nobil cu o zi înainte. Lucra în grădină şi a privit răsăritul. I s-a părut că niciodată soarele nu s-a mai ridicat atât de glorios. Cerurile niciodată nu au mai fost de un albastru atât de frumos. Florile i se păreau mai colorate şi mai vesele şi fiecare strop de rouă părea că luceşte mai puternic. Orice lucru îi arăta mai dulce ca niciodată bunătatea şi mărinimia lui Dumnezeu. Niciodată nu se mai rugase cu atâta înflăcărare. Rugăciunea lui se ridica spre ceruri împreună cu parfumul florilor!
Acum îşi începea treburile zilnice şi culegea flori într-un coş pentru a umple vazele din camera de zi. In acest timp, Achmed, stăpânul său, a venit în grădină şi 1-a salutat cu căldură:
- Vino cu mine, tânărul meu erou, i-a spus. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri foarte importante. La luat cu afecţiune de braţ şi s-au plimbat pe o alee umbrită.
- Dragă Anselmo! i-a spus după o scurtă pauză. îţi sunt nespus de recunoscător - ai salvat viaţa copilului meu. Dacă n-ai fi fost atât de curajos, atât de stăpân pe tine, Almira ar fi fost sfâşiată în bucăţi de dinţii leului. Nu vei mai fi sclavul meu - de acum te consider fiul meu - calităţile tale te fac vrednic de aceasta. De acum nu vei mai servi la masă, ci

. ci sta la masă cu mine şi cu copiii mei, vei mânca din acelaşi vas cu mine. Nu te vei mai îmbrăca ca un sclav, ci la fel ca mine: faci parte din familia mea. Vom împărtăşi atât durerile cât şi bucuriile şi sper să fac din tine un om distins - dar cu o condiţie: trebuie să accepţi credinţa lui Mahomed!
Tânărul creştin s-a îngrozit de această propunere.
- Stăpâne Achmed, spuse el, cere-mi orice, cere-mi şi viaţa, dar nu-mi cere să renunţ la credinţa mea şi la Domnul meu, Christos. Niciodată nu-L voi părăsi - nici pentru toate bogăţiile din lume: El este mântuirea mea, doar cu El sunt fericit. îi voi rămâne credincios chiar şi cu preţul vieţii.
Achmed a încercat mult să-1 convingă pe Anselmo, care a fost surprins să-1 audă vorbind în italiană. Până atunci spunea doar câteva cuvinte, dar acum vorbea bine, repede, foarte frumos şi cu putere de convingere. A îmbrăcat în cele mai frumoase culori fericirea de care ar avea parte Anselmo

dacă ar accepta turbanul - adică dacă ar deveni turc şi ar renunţa la credinţa creştină.

Dar Anselmo a strigat înspăimântat şi foarte hotărât:
- Nu, nu, niciodată nu voi accepta! Ca să închei, spuse el din nou în turcă, renunţând la limba maternă, permite-mi să-ţi spun hotărârea mea - îmi eşti recunoscător pentru că mi-am riscat viaţa ca s-o salvez pe fiica ta din ghearele leului. Acum, aminteşte-ţi că Domnul Christos nu numai că şi-a riscat viaţa pentru mine şi pentru toţi oamenii, ci chiar s-a jertfit pentru noi. Şi-a vărsat sângele pentru mine şi a răbdat cea mai groaznică moarte. Nu numai că m-a salvat din ghearele unei fiare mai sălbatică decât leul, dar m-a salvat şi de la o pieire mai înfricoşătoare - pierzarea veşnică. Mi-a lungit zilele vieţii mele vremelnice, dar mi-a pregătit şi o viaţă fericită fără sfârşit. Cum aş putea să mă lepăd de El? Câtă lipsă de recunoştinţă ar fi din partea mea şi ce trădare josnică!
Achmed - deşi Anselmo nu ştia şi era un secret şi în oraş - era un renegat; adică, renunţase la credinţa creştină şi o adoptase pe cea mahomedană. A fost crescut de părinţi credincioşi şi evlavioşi, dar când era într-o călătorie şi vroia să facă negoţ, a fost prins de piraţi şi vândut ca sclav la Constantinopol. Acolo a câştigat încrederea stăpânului său, un turc bogat, şi afecţiunea fiicei sale. Speranţa de a moşteni averea stăpânului său 1-a ispitit să renunţe la religia lui şi să îmbrăţişeze mahomedanismul.
Astfel, cuvintele lui Anselmo au ţintit direct inima lui Achmed, acesta fiind profund impresionat.
- Nu-ţi cer, i-a spus lui Anselmo, să renunţi cu totul la credinţa ta. în inima ta poţi să te încrezi

în El. Nu-ţi cer decât să accepţi mahomedanismul de formă. Fără această schimbare a religiei, în această ţară nu poţi înainta în rang şi nici să devii bogat şi să-ţi faci un nume. în această ţară, cel care se împotriveşte părerilor oamenilor şi nu acceptă obiceiurile şi ritualurile, nu poate să se aştepte la altceva, decât la dispreţ şi persecuţie. De aceea, trebuie să devii mahomedan, cel puţin în exterior.

27

Răsplata oferită

- O, nu, nu, spunea Anselmo încontinuu, eu nu vreau să fiu ipocrit, în felul acesta aş minţi pe toată lumea, m-aş minţi şi pe mine. Pune-ţi întrebarea: putem oare să negăm înaintea oamenilor pe cineva pe care-1 iubim cu adevărat şi din toată inima? Ah! Când mă gândesc la dragostea Domnului şi Mântuitorului meu, când mă gândesc că şi-a dat viaţa pentru mine înainte ca eu să mă nasc, sufletul meu arde de dragoste pentru El. Lui i-am dedicat viaţa mea şi îi sunt credincios încă de când eram doar un băieţel. Preaiubiţii mei părinţi m-au învăţat să mă încred în El tocmai din fragedă copilărie. Cum aş putea să mă lepăd eu de El şi să mă prefac că nu-L cunosc şi că nici n-aş vrea să-L cunosc? Cum aş putea să-L părăsesc şi să mă închin altui dumnezeu în faţa oamenilor? Ce durere şi ce mâhnire aş crea celorlalţi prizonieri creştini! Vai! Dacă aş face aşa, n-aş mai avea linişte în viaţa mea! Departe de mine astfel de trădare! Dacă un turc nu L-a cunoscut niciodată pe Christos, nu i s-a vorbit niciodată despre El şi nu I-a auzit numele decât hulit şi ponegrit, nu m-aş mira ca unul ca el să nu creadă în Christos. Nu pot decât să-1 compătimesc din toată inima. Dar dacă un creştin L-ar nega ruşinos pe Domnul şi Stăpânul nostru, ar fi un osândit nenorocit şi nevrednic. Despre ucenicul trădător care L-a vândut pentru o amărâtă sumă de bani, Christos a spus: „Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut." Strădaniile măriei tale de a mă transforma într-un astfel de om, sunt zadarnice. încearcă-mă dacă vrei. Pune înaintea mea toate bogăţiile tale, tot aurul şi tot argintul pe care-1 ai - pe lângă acestea, dă-mi această moşie nepreţuită. Şi alături, pune călăul cu sabia scoasă care e pătată cu sângele multor creştini nevinovaţi şi pune-mă să aleg. Vei vedea dacă nu mai bucuros şi mai curajos îmi voi da capul decât să mă lepăd de credinţă. Fiecare cuvânt al lui Anselmo străpungea inima lui Achmed ca o sabie cu două tăişuri.

28

Sclavul

- Stai liniştit, spuse el; îţi respect credinţa. Nu te voi mai supăra cu asemenea propuneri. Şi a plecat cu faţa palidă şi tristă şi s-a îndepărtat de grădină foarte gânditor.

CAPITOLUL VI

MAMA RECUNOSCĂTOARE

NSELMO şi-a umplut coşul cu flori şi a intrat în camera în care se servea de obicei micul dejun. Fatima, îmbrăcată într-o rochie albă, stătea cu copiii pe o canapea violet, aşteptându-şi soţul.

- Dragă Anselmo! strigă ea când 1-a văzut intrând. Ieri ai făcut o faptă nobilă. Ai salvat viaţa dragei mele Almira, punându-ţi propria viaţă în joc. A fost o faptă măreaţă!

- Ah, răspunse Anselmo care încă se gândea la discuţia cu stăpânul său, era datoria mea de creştin. Christos, care şi-a dat viaţa pentru noi, ne-a poruncit: „Să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu!"

- Aceasta este o învăţătură aleasă! spuse Fatima. Aş vrea să ştiu mai multe despre religia ta. Spune-mi şi despre tine.

Anselmo a povestit cu multă afecţiune cum părinţii lui i-au dat încă din copilărie învăţături creştine; că Dumnezeu e Tatăl tuturor, iar Isus e preaiubitul Lui Fiu, că Christos ne-a poruncit să-L iubim pe Tatăl din cer mai presus de orice şi să-i iubim pe toţi oamenii ca pe noi înşine, căci sunt copiii lui Dumnezeu şi fraţii şi surorile noastre. Cu lacrimi în ochi, i-a spus ce 1-a impresionat cel mai mult din viaţa, dragostea şi moartea Domnului Isus. încă îşi amintea multe din cuvintele pe care i le-a spus mama lui, care avea o inimă plină de evlavie când vorbea despre Isus, şi care vor rămâne întipărite în mintea lui pentru totdeauna. Anselmo repeta multe din aceste lucruri exact cum i le-a spus mama sa. A vorbit despre frumuseţea şi desăvârşirea religiei creştine cu multă

însufleţire. Tot ce a spus, dar mai ales cuvintele mamei, au mişcat inima de mamă a Fatimei cât şi inimile copiilor. Almira a plâns de milă pentru Domnul Isus, care era aşa de bun şi care a fost dat la moarte, iar micul Aladin strigă:

- Dac-aş fi fost aşa de puternic ca El, i-aş fi nimicit pe acei netrebnici cu un fulger.

Anselmo i-a spus că Isus a acceptat de bunăvoie să sufere pentru că i-a iubit pe oameni. El s-a lăsat omorât şi, chiar când era pe moarte, se ruga pentru cei care L-au condamnat: „Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac!"

Dragostea Mântuitorului care era pe moarte i-a impresionat atât de mult pe mamă şi pe copii, încât toţi trei au început să plângă.

- Aceasta este într-adevăr dragoste dumnezeiască, spuse Fatima. Acest Isus, prin tot ceea ce a făcut şi a suferit, El însuşi este dragoste şi milă.

Fatima a vrut să ştie cum a ajuns Anselmo la Algiers. Le-a povestit că atunci când se întorcea acasă pentru a-şi revedea părinţii, nişte piraţi s-au năpustit asupra lui şi l-au dus cu forţa în corabie. S-au purtat aspru cu el, apoi l-au vândut ca sclav.

- Ce mă întristează cel mai mult, spuse el izbucnind în plâns, este durerea părinţilor mei, a fratelui şi a surorii mele care sunt mai mici, cam de vârsta acestor copii. Ah! Cât de nerăbdători trebuie să mă fi aşteptat şi cu câtă amărăciune trebuie să fi plâns când au văzut că nu mai vin. Şi cât de mâhniţi trebuie să fie când se gândesc că nu-1 vor mai vedea niciodată pe fiul lor!

- îi compătimesc pe sărmanii tăi părinţi, spuse Fatima. Piraţii au fost cruzi când te-au despărţit de ei. Cred că voi, creştinii, îi priviţi pe turci ca pe cei mai mari duşmani ai voştri şi îi urâţi crunt.

- O, nu, spuse Anselmo, noi, creştinii, nu trebuie să urâm pe nimeni - trebuie să-i iubim pe toţi - şi pe turci şi pe evrei; de altfel, nu am merita numele de creştini.

- îmi place foarte mult religia voastră, spuse Fatima. Pentru câteva clipe, a rămas tăcută şi gânditoare, „într-adevăr", se gândea ea, „religia creştinilor e mai bună decât cea a turcilor. Mahomed, profetul nostru, propovăduia ura împotriva celor de altă credinţă - Christos nu a propovăduit decât dragoste. Mahomed a vărsat sângele multor oameni că să-şi răspândească credinţa - Christos şi-a vărsat sângele Lui din dragoste pentru oameni şi a poruncit ca religia lui să nu fie răspândită cu sabia. Trebuie să recunosc că acest Christos îl întrece cu mult pe Mahomed!" Totuşi, deocamdată, nu a îndrăznit să spună nimic.

Ce vine din inimă ajunge tot la inimă. Astfel, cuvintele lui Anselmo au impresionat-o mult pe Fatima. Pe lângă aceasta, era foarte bucuroasă pentru că fiica ei a fost salvată şi recunoscătoare salvatorului mărinimos.

- Vino, dragă Almira, spuse ea. Nu vrei să-i mulţumeşti şi tu acestui tânăr căruia îi datorezi viaţa?

Fetiţa a venit, s-a uitat la el cu lacrimi în ochi, a întins mâna şi i-a spus:

- Mulţumesc, dragă Anselmo! Dumnezeu e mare şi puternic - El să te răsplătească!

- Anselmo, spuse mama, când eram mică, am avut o slujitoare creştină care a avut grijă de mine. Era nespus de blândă şi iubitoare cu mine. îmi spunea multe poveşti despre un Fiu Divin, iar când s-a născut El, îngerii se bucurau, îl lăudau pe Dumnezeu şi au adus vestea şi oamenilor. Această poveste şi altele asemănătoare sunt cele mai frumoase amintiri din copilărie. îmi cânta nişte cântece religioase care mi-au rămas în minte. Iar tu ai fost luat în casa noastră pentru că ai cântat aşa de frumos nişte cântece din acestea. încă din copilărie, am fost îndreptată spre această religie, dar când părinţii mei au observat, i-au spus sclavei Cristina să plece. Iubind-o aproape la fel de mult ca pe mama, am plâns şi nu vroiam să mă despart de ea şi la rugăminţile mele stăruitoare, părinţii mei i-au redat libertatea şi au trimis-o în ţara ei unde,

după cum am auzit, a ajuns cu bine. încă îi văd chipul palid şi blând; a plâns cu durere când ne-am despărţit şi ultimele ei cuvinte au fost: „Crede-mă, Fatima, tot vei fi creştină "

CAPITOLUL VII O HOTĂRÂRE IMPORTANTĂ

C

AT a vorbit Fatima, au trecut deja două ore, iar copiilor începea să li se facă foame, deoarece micul dejun a rămas neatins. Mama începu să se îngrijoreze că soţul ei întârzia la masă şi nu înţelegea unde putea să fie. Dar dimineaţa, el obişnuia să facă plimbări lungi şi Fatimei i-a trecut prin gând că s-ar putea să-i fi ieşit în cale acel leu.

Dar el, în acest timp, se plimba prin livada de măslini, cu pumnii încleştaţi; inima îi era plină de remuşcări pentru că renunţase la credinţa creştină. „Acest tânăr", îşi spunea el, „fără să vrea, mi-a străpuns inima până în adâncul ei cu cuvintele lui simple, ca şi cum mi-ar fi înfipt o mulţime de săgeţi ascuţite.

Niciodată n-am avut linişte, dar acum sunt prea tulburat. Mă voi hotărî să mă întorc în ţara mea şi în sânul Bisericii. Cred că Fatima se va împotrivi. Dacă aş putea s-o conving să meargă cu mine şi să îmbrăţişeze religia creştină! Aş pleca singur, dar ar fi prea dureros să o părăsesc şi să ştiu că fiul şi fiica mea vor fi crescuţi în religia mahomedană. De aceea, îi voi spune ce am hotărât odată pentru totdeauna - şi îi voi spune chiar acum! Poate curajul lui Anselmo o va convinge mai uşor!"

Foarte grav şi trist, a intrat în cameră să-i spună această hotărâre, neştiind cât de bine a pregătit Anselmo calea.

- O, dragă Achmed! strigă ea când acesta a intrat. Aş fi vrut să vii mai repede. într-un timp atât de scurt, Anselmo mi-a spus atâtea lucruri despre minunata religie creştină, încât

aş fi vrut să devin şi eu creştină. Recunosc că, dacă aş fi fost în locul tău, nimic din lume nu m-ar fi convins să abandonez o credinţă atât de glorioasă.

Când a auzit aceste lucruri, faţa lui Achmed s-a luminat:

- Slăvit să fie Domnul, spuse el, dacă aceasta ţi-e dorinţa. Sunt de acord cu tine şi tocmai am venit să vorbim despre aceasta mai mult.

Fatima i-a cerut lui Anselmo să ia copiii în altă încăpere şi să le servească micul dejun, apoi i-a spus lui Achmed:

- Ce trebuie să vorbim atât de mult? Sunt hotărâtă să vin cu tine şi cu copiii în ţara ta.

Achmed a fost nespus de bucuros de această veste, totuşi a considerat că va fi greu de îndeplinit această hotărâre. Dar Fatima, s-a gândit imediat la un plan.

- Chiar zilele trecute, zise ea, le-ai spus unor prieteni şi unor negustori că o problemă importantă te sileşte sa pleci la Veneţia. Voi da de veste că va trebui să pleci foarte curând în această călătorie despre care aminteai adesea şi toată lumea va înţelege că nu ai rezistat la insistenţele mele să îngădui să te însoţesc; şi e normal că nu mi-aş lăsa copiii singuri. Faptul că vom lua cu noi mult aur, argint sau perle, pietre scumpe şi alte bijuterii, nu va crea nici o bănuială pentru că turcii vor vrea ca să apărem acolo în toată splendoarea. Vom putea să luăm cu noi, odată cu marfa de vânzare, şi multe din lucrurile noastre valoroase. Cât despre moşia noastră de aici, aseară te-am rugat în faţa sclavilor să o vinzi căci copiii n-ar mai îndrăzni să iasă afară şi viaţa le-ar fi în pericol aproape de leul acesta. Toată lumea va înţelege temerile unei mame grijulii. Aşadar, vinde moşia, strânge toţi banii şi fă pregătirile pentru a pleca din Algiers pentru totdeauna.

Achmed a lăudat propunerea prudentă a soţiei lui, a vândut proprietatea, a închiriat un vas în care şi-a îmbarcat toate lucrurile, şi a plecat cu soţia, copiii, Anselmo şi câţiva

sclavi creştini. Inima îi era cu atât mai uşoară cu cât se depărtau mai mult de Algiers. Au debarcat la Salerno, unde Achmed, lăsându-şi familia să se odihnească după călătorie, a schimbat hainele turceşti cu cele europene şi s-a dus la un pastor cu Anselmo. Achmed a vrut să îngenuncheze înaintea lui, dar omul lui Dumnezeu 1-a ridicat şi zâmbind, i-a spus:
- Sunt doar un om pe care îndurarea lui Dumnezeu 1-a eliberat de lanţurile păcatului şi ale ruşinii. Nu trebuie să mă consideri nimic mai mult decât un om care are un Tată minunat. Fiule, dacă şi tu crezi ca mine, că Fiul lui Dumnezeu e calea, adevărul şi viaţa, atunci suntem fraţi şi facem parte din aceeaşi familie.
Mai mult, 1-a primit cu bucurie pe Achmed la credinţa care i-a fost vestită odată. Apoi, pastorul şi-a exprimat recunoştinţa faţă de Anselmo şi 1-a binecuvântat cu multă afecţiune:
- Vei continua să fii un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru mântuirea multor semeni!
La Salerno, unde Achmed s-a grăbit să se întoarcă, a avut loc un alt eveniment solemn: Fatima a fost botezată. Ea a venit frumos îmbrăcată în hainele ei turceşti, iar cel care a oficiat slujba era chiar pastorul care-1 cunoştea pe Achmed de mic. O mulţime de oameni s-au adunat în biserica impresionant de mare şi toţi ochii erau aţintiţi spre frumoasa doamnă care arăta uimitor şi care, în toată splendoarea ei, îşi mărturisea credinţa cu atâta umilinţă. Oamenii erau încântaţi de cei doi copii drăgălaşi care nu au fost botezaţi atunci, căci nu prea înţeleseseră ce s-a întâmplat în ultimele zile. Stăteau lângă mama lor, cu pumnii strânşi şi erau foarte emoţionaţi, înaintea întregii mulţimi, femeia smerită a început să povestească despre ce i-a spus un tânăr creştin care a devenit sclavul ei. Tânărul i-a vorbit despre încrederea lui în Mântuitor şi despre dragostea lui pentru El, iar stăpâna de multe ori a fost impresionată. A mai vorbit şi despre curajul şi

îndrăzneala cu care i-a salvat fiica. Apoi s-a oprit, şi uitându-se spre mulţime, a spus:
- Mi-a zis că deşi el şi-a riscat viaţa pentru copiii mei, este cineva care a riscat şi mai mult. Şi-a dat viaţa pentru mine! Atunci au început să-i curgă lacrimile pe obraz ca şi multor alte persoane din biserică. Când se întorceau de la biserică şi în următoarele zile, în oraş, erau salutaţi călduros de oameni cumsecade şi toată lumea se ruga ca Domnul să-i binecuvânteze şi să le dea bucurie.

CAPITOLUL VIII
DOUĂ FAMILII FERICITE

CÂND a ajuns la Salerno, Anselmo a trimis un prieten de încredere pe care-1 cunoştea din şcoală să-i anunţe pe părinţi de întoarcerea lui şi le-a scris pe scurt ce i s-a întâmplat preaiubitului lor fiu. Dar nu a putut să-i anunţe exact ziua când va sosi acasă.
într-o seară, pe la apusul soarelui, părinţii stăteau cu cei doi copii la umbra brazilor, în faţa

vechiului castel. Vorbeau despre Anselmo şi atunci a venit un tânăr înveşmântat ca un pelerin ce mergea cu paşi grăbiţi. Era Anselmo, dar nu l-au recunoscut imediat. Era mult mai înalt, iar faţa îi era mai închisă la culoare, iar din spusele prietenului, mama a înţeles că Anselmo va veni cu o trăsură frumoasă, împreună cu o familie bogată. Dar când l-au

recunoscut, bucuria părinţilor, a fratelui şi a surorii, era de nedescris. L-au luat cu toţii în castel: şi-a lăsat bagajul, pălăria şi toiagul. Era îmbrăcat ca un străin, ca să călătorească în largul lui, fără să fie recunoscut. Mama lui a poruncit să se pregătească masa şi au stat împreună până la miezul nopţii. Anselmo le-a povestit pe îndelete tot ce i s-a întâmplat şi părinţii nu mai conteneau spunându-i cât de îndureraţi au fost, şi acum, datorită lui Dumnezeu, căruia îi mulţumeau, erau copleşiţi de bucurie.
După trei zile, a sosit şi Achmed (care acum se numea ca înainte, Guido) cu soţia şi copiii, ca să-i viziteze pe părinţii lui Anselmo. împărtăşeau credinţa în Christos şi simţeau aceeaşi dragoste, ceea ce i-a unit pe toţi într-o singură familie. Guido îl admira pe tatăl lui Anselmo, un om respectabil şi de aceeaşi vârstă cu propriul său tată. Fatima (acum se numea Măria) şi mama lui Anselmo au devenit prietene foarte apropiate. Fratele şi sora lui se simţeau bine cu Almira şi Aladin (acum se numeau Clara şi Ignatius). Nu terminau niciodată de vorbit despre Italia şi Asia, iar când discutau despre Asia, nu uitau niciodată să amintească de leu.
Tatăl lui Anselmo, văzându-se înconjurat de atât de mulţi prieteni, nu a putut să tacă şi să nu se închine şi să nu laude lucrările minunate ale lui Dumnezeu:
- Tată din ceruri, cât de înţelepte şi desăvârşite sunt planurile Tale! Răpirea preaiubitului nostru fiu a fost o încercare grea pentru mine şi soţia mea şi eram foarte îndureraţi. Şi pentru el a fost o încercare grea. Dar acest necaz care nu a durat mult, i-a adus pe mulţi la mântuire, şi a fost un motiv de bucurie nemărginită. Cine nu ţi-ar mulţumi şi nu te-ar lăuda pe Tine, Dumnezeule atotştiutor şi îndurător?
Guido ştia că părinţii lui Anselmo au pierdut multă avere în timpul războiului deoarece castelul lor a fost de multe ori jefuit, lucrurile le-au fost prădate, iar proprietatea lor a fost de-a dreptul distrusă. Aşadar, într-o zi le-a dat un act

prin care jumătate din proprietatea lui mare, devenea legal, a lor.
- Vă datorăm, spuse el, vouă şi fiului vostru pe care l-aţi educat atât de bine, binecuvântări cereşti şi e drept ca să împărtăşim cu voi binecuvântările pământeşti.
- Nu, răspunse tatăl lui Anselmo. Departe de mine gândul să iau de la voi vreun bănuţ. E adevărat că nu suntem bogaţi, dar, ca multe alte familii care erau mai bogate decât noi, trebuie să renunţăm la splendoarea şi luxul de care s-a bucurat nobilimea odată. Vai! Bogăţia îi atrage uşor pe oameni şi ne face să preţuim mai mult podoaba din afară decât un caracter

frumos şi să căutăm mai degrabă plăcerile firii decât plăcerile adevărate şi alese care sunt ale sufletului. Chiar dacă nu suntem bogaţi, totuşi nu suntem nici săraci. Slavă Domnului, avem un venit cu care ne descurcăm şi aceasta ne este de ajuns. Totdeauna m-am rugat şi i-am învăţat şi pe copiii mei să se roage ca Solomon: „Doamne, nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine, şi să zic: «Cine este Domnul?» sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, şi să iau în deşert Numele Dumnezeului meu."

- Cred că aceste dorinţe sunt extrem de înţelepte, frumoase şi alese, spuse Guido. Ştiu din experienţă cât de periculoasă poate fi lăcomia după avere. Dar Anselmo este prea încercat ca să cedeze acestei ispite. Deşi mă refuzi, aceasta nu mă va opri să-mi plătesc datoria faţă de fiul tău, Anselmo. A salvat viaţa fiicei mele; trebuie să-i mulţumesc şi pentru că m-am întors pe calea către cer, de la care mă abătusem, şi pentru că soţia şi copiii mei sunt cu mine. Aşadar, dragă Anselmo, trebuie să primeşti jumătate din averea mea.

- Nici eu nu pot să primesc acest dar generos, spuse Anselmo. Am luat ferm hotărârea ca la întoarcerea în Italia să caut mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi să-i învăţ pe alţii cu vorba şi cu fapta să-şi întoarcă privirile doar

spre cele veşnice. Totuşi, voi îndrăzni să apelez la generozitatea ta şi să-ţi propun ceva: ţi-am vorbit despre cei care au fost luaţi prizonieri cu mine pe vasul turcesc şi mai ales despre un tânăr avocat, un marinar sărac şi un pescar care merită toată compătimirea. în Algiers, am întrebat adesea de ei, dar nu am aflat nimic. Totuşi, în Italia, am aflat că încă sunt sclavi. Când am venit de la Salerno, am fost la „Misiunea de răscumpărare a prizonierilor" şi i-am rugat să-mi arate lista prizonierilor care urmau să fie eliberaţi. Spre mângâierea mea, am găsit pe ea câteva nume cunoscute, dar misiunea încă nu reuşise să strângă din contribuţiile de binefacere, suma cerută pentru răscumpărarea lor. Şi acum, te rog, dragă Guido, să contribui la răscumpărarea acestor sărmani cu o parte din suma pe care vroiai să mi-o dai mie. Te rog să faci acest lucru! Nu poţi face o faptă mai bună!

- Nu voi da numai o parte, spuse Guido, ci toată suma necesară răscumpărării acestora trei şi celorlalţi care au fost luaţi prizonieri cu tine şi pentru mulţi alţi sclavi. Vor fi eliberaţi aşa cum au fost eliberaţi şi toţi sclavii creştini pe care i-am adus din Algiers.

Anselmo a fost pe deplin bucuros de această hotărâre.

- Domnul, spuse el, te va răsplăti din belşug pentru aceasta. în acea zi măreaţă, te va pune să şezi cu cei de la dreapta Lui, cărora le va spune: „Am fost prizonier şi voi m-aţi eliberat! Adevărat vă spun că ori de câte ori aţi făcut un lucru ca acesta unuia din ei, Mie mi l-aţi făcut!"

CAPITOLUL IX

O NOUĂ VIZITĂ DEOSEBITĂ

UIDO a cumpărat o casă frumoasă la ţară, la câteva mile depărtare de castelul părinţilor lui Anselmo. Cele două familii trăiau în cea mai fericită părtăşie şi deseori se vizitau unii pe alţii. Anselmo, cu ajutorul lui Guido, şi-a continuat studiile la Salerno şi Roma; totuşi, petrecea toate vacanţele acasă cu părinţii. într-o zi, de Paşti, a venit acasă în vizită şi Guido a venit să-1

vadă. Totodată, i-a adus o scrisoare de la tânărul avocat, care şi-a exprimat adânca recunoştinţă pentru că a fost eliberat şi i-a transmis calde salutări tânărului generos, Anselmo, împreună cu care a fost luat prizonier.
A doua zi, când stăteau toţi împreună la masă, slujitorii au anunţat sosirea bătrânului pescar şi a tânărului marinar care au fost de asemenea prizonieri împreună cu Anselmo, dar acum erau liberi şi au venit să-i mulţumească mărinimosului Guido. în aceste locuri stăteau şi ei, astfel, marinarul a venit cu părinţii lui, iar pescarul cu cei cinci copii şi cu mama acestora. Era foarte impresionant să-i vezi vărsând multe lacrimi de bucurie şi de adâncă recunoştinţă.
- Nu-mi mulţumiţi mie, le-a spus Guido, ci acestui tânăr! Lui îi datoraţi libertatea voastră, iar eu şi copiii mei îi datorăm ceva mult mai preţios. Acest tânăr cu inimă bună, care a fost prizonier cu voi, este salvatorul vostru!
Nu l-au recunoscut imediat pe Anselmo, dar acum şi-au adus aminte de el.
- Da, da, spuse pescarul, acesta e băiatul care a venit ca un înger la noi şi ne-a mângâiat cu dragoste când eram

mâhniţi, pe vasul piraţilor. O, copiii mei, draga mea soţie, şi tu, tânărule marinar, cât şi părinţi tăi, lui să-i mulţumiţi.
L-au înconjurat pe Anselmo şi au încercat să-i sărute mâna, hainele, dar el s-a dat înapoi şi a spus:
- Mulţumiţi preaiubiţilor mei părinţi. Cu vorba şi cu exemplul lor, m-au învăţat să-i iubesc pe ceilalţi şi să fac fapte bune. Sunt ceea ce sunt pentru că Dumnezeu a îngăduit să primesc o educaţie bună de la ei.
Tatăl lui Anselmo a păşit în mijlocul lor şi şi-a descoperit capul, plin de reverenţă.
- Toată lauda şi mulţumirea, spuse el ridicându-şi ochii spre cer, se cuvine numai lui Dumnezeu! El, după cum face întotdeauna, a lucrat cu înţelepciune. A îngăduit ca fiul meu să cadă în mâinile piraţilor, dar a schimbat durerea pe care am simţit-o noi, cei de acasă, şi voi, cei de pe vas, în bucurie. Cred că prin aceste necazuri noi devenim mai credincioşi, mai înţelepţi şi mai buni. Dumnezeu a pregătit pentru noi încercări grele dar şi bucurii mari. Dacă educaţia părinţilor şi a profesorilor se întoarce cu rod, dacă fiul întrebuinţează cu folos darurile pe care i le dă Dumnezeu şi dacă în acelaşi timp, rămâne umil, atunci nu va căuta slava lui, ci doar a lui Dumnezeu şi va rămâne sub călăuzirea Duhului Sfânt. Dumnezeu poate face lucrări minunate şi poate să facă din acest tânăr un instrument în mâinile Lui pentru binecuvântarea multora, nu numai în această viaţă trecătoare, dar şi în veşnicie. A Lui să fie gloria, slava şi mulţumirea, acum şi în veci de veci! Amin.
Anselmo s-a dedicat studiului teologiei şi s-a hotărât să lucreze, după terminarea studiilor, pentru misiunea care se ocupă mai ales cu eliberarea prizonierilor creştini de sub sclavia turcă - „Misiunea de răscumpărare a prizonierilor". A dat partea lui de moştenire primită de la părinţi fratelui său mai mic. Le-a făcut cunoscută părinţilor această dorinţă şi le-a cerut consimţământul: „Văzând în Algiers", scria el, „cu ochii mei, viaţa grea a sclavilor creştini, am nutrit o dorinţă de

a lucra în această misiune care, după cum ştiţi, a fost fondată de un nobil cunoscut ca fiind un om învăţat, plin de reverenţă faţă de Dumnezeu şi de dragoste pentru semenii lui. Ce scop măreţ are această misiune: educarea celor fără şcoală, îngrijirea bolnavilor, eliberarea prizonierilor! Am văzut că membrii ei sunt mulţumiţi să ducă o viaţă simplă şi nu vor decât să le fie îngăduit să dea cu bucurie tot ce au sau tot ce pot, chiar pe ei înşişi, spre folosul semenilor lor."
Părinţii lui Anselmo, care erau credincioşi, au lăudat hotărârea fiului lor şi amândoi, mai ales mama, au fost bucuroşi când a venit să-şi ia rămas bun.

Cu lacrimi în ochi, Anselmo a pus în mâinile mamei sale, o cutie din lemn sculptat. Erau încrustate cuvinte pe care le rostiseră creştinii de demult care se întâlneau în secret de frică să nu fie închişi sau arşi.
- Aceasta îţi va aduce aminte de credinţa ta în Cel care a murit pe cruce pentru tine. Trebuie să avem răbdare şi să-i mângâiem cu bunătate şi pe alţii care au necazuri. Cuvintele sculptate pe cutie ne învaţă că în noi trebuie să ardă dragostea pentru ceilalţi, mai ales pentru cei care suferă din cauza credinţei lor în Isus şi pentru cei care nu ştiu de chinul veşnic care-i aşteaptă. Am fost răstignit împreună cu Christos şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Christos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi s-a dat pe Sine însuşi pentru mine. Cum aş putea să nu fac aceste lucruri?
- Aceasta e datoria tuturor oamenilor, spuse tatăl său. Fie ca Tatăl Domnului şi Mântuitorului nostru să te păstreze curat în lume ca o lumină care străluceşte în întuneric. Dumnezeu să fie cu tine. Dacă nu ne vom mai vedea în această lume, ne vom vedea acasă la El, unde nu va fi nici durere, nici tristeţe.
Plângând de bucurie, părinţii lui Anselmo îşi luau rămas bun de la fiul lor, urmărind vasul cum se îndepărta şi

nutrind speranţa de a-şi revedea fiul într-o bună zi, în lumea de aici sau în lumea de dincolo.

- *Sfârâit* -

CUPRINS

♦-------------♦

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
[. *i* str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava Littfel (f mobil: 0744 544 579 Lamtr[1] e-mail: littlelambromania@yahoo.com